Anne Kotokorpi

Näet sisimpääni

Näet sisimpääni

Anne Kotokorpi

Näet sisimpääni

© 2017 Anne Kotokorpi
Kustantaja: Kypa, Porvoo, Suomi
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-576-018-7

1.

Mieti kerta, laske kolmeen ennen kuin tuot julki toiveen... la laala laa, varo vaan...

Kuluneen iskelmän yksinkertaiset sanat katosivat kahvilan taustamelun sekaan. Laulun vielä sanojakin yksinkertaisempi sävel ei saanut asiakkaiden jalkaa vipattamaan. Kaupallista kanavaa ei juuri kukaan kuunnellut, mutta paikallisten uutisten takia radio oli päällä.
Sirkkaa taustalla kuuluva musiikki ei häirinnyt. Musiikkitarjontaa tärkeämpää oli kahvilan erinomainen ruoka ja aterian nauttiminen hyvässä seurassa. Hän tunsi itsensä onnelliseksi. Aurinko lämmitti mukavasti ikkunan läpi, oli melkein liiankin kuuma. Kahvilan hiljainen puheensorina kuulosti rauhoittavalta ja vatsa oli täynnä juuri nautittua herkullista kanakeittoa. Kaikki oli hyvin.

Sirkkaa vastapäätä istui hänen rakas ystävänsä Paula, jonka eloisa lörpöttely huvitti ja viihdytti Sirkkaa. Naiset tapasivat usein, monta kertaa viikossa. He asuivat vain kävelymatkan päässä toisistaan. Ystävyys oli kestänyt jo pari vuosikymmentä, mutta puhuttavaa riitti aina yllin kyllin.
Aiheet vaihtelivat laidasta laitaan, ajankohtaisista asioista julkkisjuoruihin. Heillä oli usein myös syvällisiä keskusteluja uskonnollisista ja henkisistä asioista. Hauskaa heillä oli aina.

Sirkka luotti ystäväänsä täysin. Hän tiesi, että Paula auttaisi epäröimättä ja epäitsekkäästi aina, jos hän olisi avun tarpeessa.

- Kuulepas Sirkka, meidän pitäisi saada jotain vipinää elämäämme. Meidän molempien arki on yhtä tasapaksua puurtamista, eikö olekin?
- Minä olen hyvin tyytyväinen tähän tasapaksuun arkeen.
- Tietenkin, mutta jotain pientä säpinää voisi olla. Eihän me nyt vielä niin vanhoja olla!
- Luulen, että voin jättää seikkailut suosiolla nuoremmille.
- Etkö tosiaankaan toivo, että tapahtuisi "jotain"? Siis jotain! Jotain tavallisuudesta poikkeavaa, erityisen mahtavaa ja jännittävää.

Sirkka naurahti. Paula oli heistä seikkailunhaluisempi ja ulospäinsuuntautuneempi. Nainen oli ikänsä ollut impulsiivinen ja tarttunut tilaisuuksiin. Joskus huonollakin menestyksellä, mutta se ei ollut Paulaa koskaan masentanut. Sirkka sen sijaan oli aina ollut varovaisempi.
- Jos tähän meidän viereen nyt pyrähtäisi kaunis hyvä haltiatar taikasauvan kanssa ja toteuttaisi yhden toiveesi, niin mikä se olisi? Paula kysyi. - Sinun pitäisi toivoa jotain itsellesi, joten "maailmanrauha" tai muu sellainen ei kelpaa vastaukseksi. Etkä myöskään saa sanoa "kolme toivomusta lisää".

Paula katsoi ilkikurisesti ystäväänsä Sirkkaa, joka hörppi hajamielisen näköisenä kahviaan lounasravintolan ikkunapöydässä. Sirkka hymähti ja tuijotti ulos. Tyypillistä Paulan huumoria keksiä näin outoja juttuja. Outoja, mutta kutkuttavia ja hauskoja.

- No, kerro nyt, pian, Paula intti. - Älä mieti liikaa, vaan sano ensimmäinen mieleesi tuleva asia.
- Hmm... Sirkka aloitti, - minähän en tarvitse juuri mitään, kaikkea on yllin kyllin, melkein liikaakin. Vähemmälläkin tulisi toimeen. Maailmanrauha olisi ollut varteenotettava vaihtoehto...
- Älä ole tylsä, kai sinä nyt jotain keksit. Saat haltialta ihan mitä vain.

Sirkka tuumi tosissaan. Toivetta ei kannattaisi haaskata, se oli selvä. Hän ei tarvinnut rahaa, työtä, asuntoa, ruokaa - maallista mammonaa oli tarpeeksi. Mitä aikuinen nainen tarvitsi elämäänsä?
Nuoruuttakaan ei kannattanut toivoa takaisin, Sirkka eli elämänsä parasta aikaa juuri nyt. Tietenkin terveys olisi yksi korvaamaton asia, mutta Sirkka arvasi, ettei Paula halunnut kuulla sellaista toivetta.
- Sitten minä toivon itselleni miehen. Sellaisen, joka suorastaan palvoo maata jalkojeni alla! Sirkka huudahti ja purskahti nauruun. - Eikä mitä tahansa miestä, vaan unelmien prinssin, komean, raamikkaan, lihaksikkaan miehen, jonka vaaleat kutrit kehystävät hänen kasvojensa uljaita, virheettömiä piirteitä.

Sirkka näki sielunsa silmin tämän upean ilmestyksen ja häntä huvitti suuresti. Tietenkään moinen komistus ei kiinnostuisi keski-ikää lähentelevästä, tavallisen näköisestä tädistä. Paitsi saduissa...

- Hienoa. Se on erinomainen toive, peräti mahtava! Tuskin itsekään olisin keksinyt parempaa. Ole kuitenkin varovainen. Muista, että toivomuksilla on taipumus toteutua.
- Tuskin sentään, vastusteli Sirkka. - Prinssi ei varmaan etsi prinsessaansa minun kaltaisteni naisten joukosta.
- Äläs sano, koskaan ei voi tietää.
Naiset istuivat vielä hetken kahvilassa kunnes Sirkan oli aika palata töihin.

2.

Sirkka oli opettajana yliopistolla. Hän oli ollut osa-aikaisena kulttuurihistorian professorina jo 7 vuotta. Kulttuurihistoria ei kuulunut kaikkein trendikkäimpien yliopisto-opintojen joukkoon, joten luentosali oli tänäänkin vain puolillaan opiskelijoita. Sirkkaa tämä ei harmittanut. Ne, ketkä saliin olivat vaivautuneet, olivat sitäkin motivoituneempia.
Sirkka rakasti työtään. Palkan takia hän ei sitä tehnyt. Hänellä olisi ollut kohtuullinen toimeentulo ilman opettamistakin, mutta hän halusi tehdä työtä, josta piti niin paljon.

Aloittaessaan luennon päivän aiheesta Sirkan huomio kiinnittyi salissa istuvaan nuorehkoon mieheen, joka tuijotti häntä herkeämättä. Toki Sirkka oli tottunut katseisiin oppilaiden edessä seisoessaan, opettaja kun oli. Tässä oli kuitenkin jotain erilaista. Tuijotus häiritsi, mutta samalla imarteli Sirkkaa. Vain vaivoin hän sai pidettyä silmänsä erossa miehestä ja vä-

hän väliä katse hakeutui salin keskelle tarkistamaan, vieläkö tuijotus jatkui.

Mies, joka ei varsinaisesti näyttänyt opiskelijalta ollenkaan, istui keskellä luentosalia. Häntä oli vaikea olla huomaamatta, niin komea - tai oikeastaan kaunis - tämä oli. Hän muistutti enemmän mallia tai filmitähteä kuin historianopiskelijaa. Muodikkaat vaatteet näyttivät kalliilta. Hiukset olivat upeat, kuin hän olisi tullut siihen istumaan suoraan kampaajan tuolista.

Mies ei tehnyt muistiinpanoja kuten muut opiskelijat. Sirkka ei nähnyt hänen edessään edes kynää ja paperia. Näiden sijaan hän pyöritteli sormissaan aurinkolaseja. Epäilemättä nekin olivat viimeisintä huutoa, merkkitavaraa. Kulttuurihistorian opiskelun kannalta asialla ei ollut merkitystä.

Miehen ikää oli vaikea arvioida. Hän saattoi olla vanhempi kuin miltä näytti. Hyvin hoidettu ulkoinen olemus teki hänestä kuitenkin hyvin nuoren näköisen. Silti silmistä huokui elämänkokemus. Katseesta näki, että mies oli nähnyt paljon

- sekä hyvää että pahaa.

Sirkka jatkoi puhumista, mutta tunsi koko ajan, miten mies tarkkaili häntä. Ehkä mies oli joku yliopiston tarkastaja, konsultti, joka seurasi professoreiden tunteja. Ehkä Sirkka saisi pian palautetta pitämästään luennosta.

- Ja seuraavalla kerralla jatketaan tästä. Hyvää päivän jatkoa kaikille.

Sirkka lopetti luennon ja sammutti tietokoneen. Sali alkoi tyhjentyä opiskelijoista. Pari tyttöä tuli kysymään lopputyöstään, ja Sirkka antoi heille neuvoja ja materiaalia.
Kun tytöt olivat lähteneet, Sirkka keräsi kirjansa kasaan ja pakkasi salkkunsa. Ovelle vilkaistessaan Sirkka näki häntä tuijottaneen miehen katselevan häntä pitkään, kuin arvioiden. Pian mies kuitenkin kääntyi ja lähti. Kun Sirkka tuli luentosalista, miestä ei enää näkynyt.
Tänään kaupunki näytti Sirkan mielestä paljon iloisemmalta kuin eilen. Kaduilla käveli onnellisia pareja, hymyileviä miehiä ja naisia, rakastuneita ihmisiä. Sirkan askel oli kevyt. Hän tunsi orastavaa kaihoa johonkin entiseen ja mietti, olisiko sittenkin mahdollista löytää uudelleen rakkaus ja intohimo.

Seuraavana päivänä Sirkan luennolla oli yhtä vähän opiskelijoita kuin edellisenäkin. Sirkka hätkähti, kun näki eilen salissa olleen komean miehen jälleen kuulijoiden joukossa. Miehellä ei nytkään ollut muistiinpanovälineitä mukanaan. Tällä kertaa hän näpräsi hajamielisesti kännykkäänsä. Mies kuitenkin tuntui kuuntelevan Sirkkaa tarkasti. Hän istui nyt lähempänä kuin eilen. Miehen ja Sirkan välissä oli vain pari pöytäriviä. Tältä etäisyydeltä pystyi erottamaan miehen virheettömätkasvonpiirteet, ihanat siniset silmät ja kiiltävät hiukset. Sirkka yritti keskittyä asiaansa, mutta kauniin miehen hurmaava katse uhkasi sekoittaa sanat hänen suussaan.

Kun tunti loppui, mies lähti jälleen salista. Poistuessaan mies käveli Sirkan ohitse, kiitti ja hymyili valloittavaa hymyä, joka sai paatuneemmankin kyynikon polvet notkahtamaan.

Yliluonnollisia elementtejä sisältävä jännittävä ja viihteellinen tarina.

Sirkka on tyytyväinen elämäänsä. Arki soljuu turvallisesti eikä nainen ole juuri romantiikkaa ehtinyt kaivata.
Eräänä päivänä yliopistolle ilmestyy salaperäinen ja komea nuorimies, joka osoittaa ilmeistä kiinnostusta Sirkkaa kohtaan. Sirkan viattomaksi seikkailuksi uskoma kohtaaminen muuttuu pian taisteluksi eloonjäämisestä. Hän joutuu painajaismaisten tapahtumien pyörteisiin, joista ei näytä olevan muuta ulospääsyä kuin kuolema.

Aiemmin ilmestyneet
Muutos
Kuka olet, paras ystäväni

9 789525 760187